

РЕШЕНИЕ

№ 1289

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9011** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 05.04.2019 г., постановено по н.а.х. дело № 14936/2018 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 12-ти състав е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 38-110 от 01.08.2018 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл.3, ал.1 и ал.2, чл.53, ал.1 ЗАНН и чл.116, ал.1, т.2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /обн. ДВ. бр.27 от 27 март 2018г./ за нарушение на чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм. ДВ. бр.27 от 27 март 2018г./.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма] с искане то и потвърденото с него НП да бъдат отменени. Касаторът твърди, че плащането от страна на заемателя е извършено по банков път, поради което за [фирма] не е възникнало задължението по чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./ да изиска декларация за произход на средства и съответно да съхранява същата съгласно чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм./.

В о.с.з. пред Административен съд София-град касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба се представлява от служител с юридическо

образование М. А., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ по съображения изложени в писмена защита.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че при извършена във връзка със Заповед № ФР-9-116/ 08.09.2017 г. на директора на ДФР на ДАНС проверка на [фирма] е установено, че със заложен билет № 09900013594 от 23.01.2017 г. е предоставен заем в брой в размер на 13 000 лв. на физическото лице Теменуга Й. С.. Констатирано е, че съгласно разпоредбата на чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./ [фирма], като задължено лице по чл.3, ал.2, т.9 ЗМИП /отм./ е следвало да изиска от Теменуга С. да попълни декларация за произход на средствата, преди извършване на операцията по връщане на заетата сума. За изясняване и допълване на представените документи и информация, във връзка с приложението на чл.4, а л.7 от ЗМИП /отм./ длъжностните лица от дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС изискали допълнително документи, справки и писмени разяснения. С писмо вх. № ФР-11-6844/ 12.12.2017 г. от [фирма] са представени писмени обяснения, в които се посочва, че не е намерена декларация попълнена от лицето съгласно чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./ по заложен билет № 09900013594 от 23.01.2017 г. При така установеното на [фирма] е съставен АУАН № ФР-10-542/ 14.02.2018 г. за нарушение на чл.8, ал.1 СМПП /отм./, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна, за да потвърди НП, СРС е обусловил изводи, че същото е издадено при спазване на процесуалните изисквания и при правилно приложение на материалния закон.

Решението е правилно.

[фирма] е задължено лице по смисъла на чл.3, ал.2, т.9 от ЗМИП /отм./ и чл.4, т.26 от ЗМИП.

Съгласно чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./ лицата, извършващи операция или сделка чрез или с лице по чл. 3, ал. 2 и 3 на стойност над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, съответно над 10 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой, са длъжни да декларират произхода на средствата. Лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да изискат декларацията преди извършването на съответната операция или сделка. Разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм./ предвижда, че в случаите по чл. 4 - 7 лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да съхраняват за срок 5 години данните за клиентите и документите за извършените сделки и операции, както и документите, свързани с установяване и поддържане на търговски или професионални отношения. За клиентите срокът тече от началото на календарната година, следваща годината на прекратяването на отношенията, а за сделките и операциите - от началото на календарната година, следваща годината на тяхното извършване.

Безспорно е установено, че [фирма] е предоставила паричен заем в размер на 13 000 лв. на физическото лице Теменуга Й. С., заетата сума е върната от С., но касаторът не разполага с декларация за произход на средствата от лицето по чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./, която следва да съхранява за срок 5 години съгласно чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм./.

Касаторът твърди, че плащането от страна на Теменуга С. е извършено по банков път, поради което за него не е възникнало задължението по чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./ да изиска декларация за произход на средства и съответно да съхранява същата съгласно чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм./. Това обстоятелство обаче не може да се счита установено само по твърденията на касатора, тъй като те не се потвърждават от каквито и да е доказателства по делото. Не е представено платежно нареждане, банково извлечение или каквото и да е доказателство в подкрепа на твърдяното.

Наказателното постановление е потвърдено от въззивния съд по чл.63, ал.1, изр.1, пр.1 ЗАНН, тъй като е намерил административното нарушение за доказано по несъмнен начин с всички му съставомерни признаци. Пълно главно доказване в случая е проведено от наказващия орган, върху който съгласно чл.103, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН е тежестта да докаже административнонаказателното обвинение с всичките му елементи. Безспорно е даването, връщането на заем над 10 000 лв., като липсва съответната декларация от заемателя, съхранявана при касатора. Като не е съхранил в петгодишния срок по чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм./ декларацията за произход на средства по чл.4, ал.7 от ЗМИП /отм./ от Теменуга С. касаторът е извършил вмененото му нарушение по чл.8, ал.1 от ЗМИП /отм./.

ЗМИП от 1998 г. е отменен с § 31 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките срещу изпирането на пари - ДВ, бр. 27 от 27 март 2018 г., в сила от 31.03.2018 г. При санкционирането на дружеството е съобразено, че чл.116, ал.1, т.2 от ЗМПИ /обн. ДВ. бр.27 от 27 март 2018г./ е по – благоприятен за нарушителя от действалия чл.23, ал.4 вр. ал.1 от ЗМИП /отм. ДВ. бр.27 от 27 март 2018г./ и с НП на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл.3, ал.2 ЗАНН вр. чл.116, ал.1, т.2 от ЗМПИ.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление, в обжалваната част. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Предвид изложените съображения, обжалваното НП е законосъобразно, и като го е потвърдил, Софийски районен съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. При извършена служебна проверка по чл.218, ал.2 от АПК настоящата инстанция не констатира основания за отмяна на първоинстанционното решение. И пред касационната инстанция не се потвърди наведеното твърдение, че връщането на заема е станало по банков път, което е и основният касационен довод, както и не се отчете основание за приложение на чл.28 от ЗАНН, както е приел СРС.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.04.2019 г. по НАХД № 14936/2018 г. на СРС, НО,
12- ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.